

دو کبوتر

دو کبوتر هر روز ،
پس از آنی که بیاساید شب ،
و خنده ی صبح لب پنجره ها بنشیند ،
از ره دور ،
به سراغ دل من می آیند ، تا دمی ،
با دیدن آنها ،
جام تنهائی خود پر سازم !

صبح امروز یکی حال نداشت ،
دانه را از نظر انداخته بود !
و گوشه ی ایوان خوابیده بود .

دیگری گرد او می چرخید ،
و نمی دانست باید چه کند !
چشم یاری داشت ،
کمکی می طلبید ،
که شاید ...

یار دیرینه سر حال آید !

من بیاد غم تنهائی خود افتادم ،
که چه سنگین است !
و اگر روزی بیمار شوم ،
بار آن را چه کسی ،
خواهد بر دوش کشید ؟

رضا شاپوریان

چهارشنبه ۲۵ مارچ ۱۹۹۸